

Sygn. akt VII U 68/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Monika Roslan- Karasińska

po rozpoznaniu posiedzeniu niejawnym w dniu 17 czerwca 2021 r. w Warszawie

sprawy J. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o wypłatę emerytury

na skutek odwołania J. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 05 listopada 2020 r. znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 05 listopada 2020 r. znak: (...), w ten sposób, że ustala, że emerytura nie podlega zawieszeniu,
2. wniosek odwołującego J. R. zgłoszony w odwołaniu z dnia 23 grudnia 2020 r. o wypłatę odsetek ustawowych za opóźnienie, przekazuje Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. celem rozpoznania.

UZASADNIENIE

W dniu 23 grudnia 2020 r. **J. R.** wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 5 listopada 2020 r.

znak: (...), wnosząc o jej zmianę poprzez zobowiązanie organu rentowego

do podjęcia wypłaty przyznanej mu emerytury wraz z odsetkami za opóźnienie w wypłacie począwszy od 1 października 2020 r. Odwołujący zarzucił organowi rentowemu naruszenie art. 95 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz

art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych poprzez błędne przyjęcie, że zasada wypłaty tylko jednego świadczenia w przypadku zbiegu prawa do świadczenia dotyczy również jego sytuacji. Powołał się przy tym na wykładnię Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych, wskazując, że zastosowaniu wyjątku od zasady wypłacania jednego świadczenia decyduje brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu cywilnego stażu emerytalnego. Zdaniem odwołującego taka sytuacja występuje w jego przypadku, gdyż nie miał i nie ma żadnej możliwości uwzględnienia „cywilnego” stażu pracy przy obliczaniu wysokości emerytury wojskowej (odwołanie k. 3-7 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 14 stycznia 2021 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.** wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy wyjaśnił, że na mocy skarżonej decyzji przyznał wnioskodawcy emeryturę w oparciu o art. 26 ustawy emerytalnej, przy czym wypłata świadczenia została zawieszona, ponieważ ubezpieczony pobiera emeryturę z Wojskowego Biura Emerytalnego. Odnosząc się do argumentacji odwołującego organ rentowy powołał się na treść art. 2 ust. 1 pkt 1 i

art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej oraz art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin wskazując, że z uwagi na przytoczone przepisy nie jest możliwe wypłacanie obu świadczeń (odpowiedź na odwołanie k. 10 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony J. R. posiada uprawnienia do emerytury wojskowej od dnia 1 lutego 2005 r., przyznane na mocy decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 4 kwietnia 2005 r. znak: (...) oraz na podstawie ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin. Do ustalenia prawa do emerytury wojskowej oraz wysokości świadczenia uwzględniono:

- okres służby wojskowej od 4 lipca 1975 r. do 31 stycznia 2005 r. (14 lat, 6 miesięcy i 27 dni – 77,70%);
- okres 4 lat studiów cywilnych przed powołaniem do zawodowej służby wojskowej od 4 lipca 1971 r. do 3 lipca 1975 r. (4 lata – 2,80%).

Na dzień przyznania odwołującemu emerytury jej wymiar procentowy wynosił 80,50%, przy zachowaniu zasady nie przekraczania podstawy wymiaru 75%. Wysokość emerytury wojskowej odwołującego z uwzględnieniem waloryzacji na dzień 1 marca 2020 r. wynosiła 7.879,28 zł brutto, z uwzględnieniem waloryzacji (decyzje Dyrektora WBE: ws. przyznania emerytury z 04.04.2005 r. k. 13 a.e.w.; ws. waloryzacji emerytury z 05.03.2020 r. k. 51 a.e.w.; pismo WBE z 26.10.2020 r. k. 9 a.r.).

Po przejściu na emeryturę wojskową J. R. był zatrudniony w Ministerstwie Obrony Narodowej, gdzie w okresie od 7 lutego 2005 r. do 31 sierpnia 2019 r. pracował na stanowisku radcy prawnego w Departamencie Budżetowym, w pełnym wymiarze czasu pracy (świadczenie pracy z 02.09.2019 r. k. 4 a.r.).

W dniu 15 października 2020 r. odwołujący zwrócił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z wnioskiem o emeryturę. Po rozpoznaniu powyższego wniosku ZUS II Oddział w W. wydał w dniu 5 listopada 2020 decyzję

znak: (...)na podstawie której przyznał J. R. emeryturę

od 1 października 2020 r. Wysokość emerytury została obliczona na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej i wyniosła 2.785,97 zł. Jednocześnie organ rentowy zawiesił wypłatę świadczenia z powodu zbiegu prawa do więcej niż jednego świadczenia, wskazując, że może być wypłacane tylko jedno – wyższe lub wybrane przez odwołującego (wniosek o emeryturę

z załącznikami k. 1-5 a.r., decyzja ZUS z 05.11.2020 r. k. 11 a.r.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, aktach emerytury wojskowej (a.e.w.) i aktach rentowych (a.r.), z wymienieniem kart poszczególnych akt. Dowody te nie budziły zastrzeżeń i zostały uznane przez Sąd w całości za wiarygodne. Stan faktyczny był przy tym bezsporny, spór koncentrował się natomiast na interpretacji przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie było zasadne.

Na wstępie należy zważyć, że zgodnie z art. 148¹ § 1 k.p.c. Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu

od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Analizując treść złożonych przez strony i zgromadzonych w aktach rentowych dokumentów, Sąd uznał, że okoliczności faktyczne nie były w sprawie sporne. Spór nie dotyczył faktów, lecz prawa. Ponadto strony nie wniosły o przeprowadzenie rozprawy. W tych okolicznościach Sąd na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c. uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Przechodząc do rozważań nad zasadnością odwołania Sąd Okręgowy wskazuje, że zgodnie z art. 2 ust. 2 z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. 2021 r. poz. 291 – dalej jako ustawa emerytalna) świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie przysługują również żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Biura Ochrony Rządu, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej, jeżeli nie spełniają oni warunków do nabycia prawa lub utracili prawo do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób, oraz członkom rodzin pozostałym po tych osobach.

Zgodnie z art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń – wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że odwołujący się A. G. ma przyznane prawo do emerytury wojskowej od dnia 1 marca 2003 r., a jednocześnie – z uwagi na podjęcie zatrudnienia po przejściu na emeryturę wojskową – nabył prawo do emerytury z systemu powszechnego. Na mocy skarżonej decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał odwołującemu się prawo do emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej, przy czym powołując się na treść ww. przepisów oraz wymienione okoliczności dokonał zawieszenia wypłaty świadczenia z uwagi na pobieranie przez odwołującego emerytury wojskowej, a więc zbieg świadczeń przy możliwości pobierania tylko jednego z nich. Sąd miał przy tym na względzie, że organ rentowy ustalił wysokość emerytury odwołującego się w oparciu o okres zatrudnienia w Ministerstwie Obrony Narodowej a latach 2005-2019. Odwołujący przedłożył dokumentacji potwierdzającej istnienie innych okresów zatrudnienia – nie kwestionował przy tym ani wysokości emerytury, ani też sumy okresów składkowych i nieskładkowych przyjętych przez organ rentowy. Stanowisko odwołującego skupiło się natomiast na zakwestionowaniu decyzji organu rentowego w części dotyczącej zawieszenia wypłaty emerytury.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy zważył, że stanowisko organu rentowego jest zbieżne z zasadami wynikającymi z treści ww. przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którymi w przypadku osób uprawnionych do emerytury z ubezpieczenia społecznego w zbiegu z prawem do świadczeń przewidzianych odrębnymi przepisami dotyczącymi zaopatrzenia emerytalnego tzw. służb mundurowych wymienionych w art. 95 ust. 2 tej

ustawy wypłaca się wyłącznie jedno z tych świadczeń. Stanowisko to jest wyrażone wprost zarówno w treści ust. 1 powołanego wyżej przepisu, jak i ugruntowane

w orzecznictwie. Nie ma zatem wątpliwości, że z treści art. 95 ust. 1 i ust. 2 u.e.r.f.u.s. wynika zasada prawa ubezpieczeniowego, zakładająca prawo do pobierania jednego świadczenia (wyższego lub wybranego przez uprawnionego) w sytuacji tzw. zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w tej ustawie, jak również w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie emerytalnej z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym, między innymi żołnierzy zawodowych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2012 r., II UK 237/1; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 lipca 2016 r., III AUa 1254/15). Również możliwość nabycia obu rodzajów tych świadczeń, tj. przewidzianych dla odrębnych systemów zabezpieczeń społecznych, nie jest równoznaczna z możliwością ich wspólnej wypłaty (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 lipca 2014 r., III AUa 1542/13).

Co do zasady więc w razie zbiegu uprawnień do emerytury z dwóch różnych systemów przysługuje tylko jedno świadczenie – wyższe lub wybrane przez zainteresowanego.

W orzecznictwie pojawia się jednak możliwość stosowania wyjątków od powyższej zasady. W wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r. (I UK 426/17), wydanym w stanie faktycznym

i prawnym zbliżonym do okoliczności i istoty sprawy niniejszej, Sąd Najwyższy analizował sytuację żołnierzy zawodowych powołanych do służby wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. oraz tych, którzy podjęli służbę po dniu 1 stycznia 1999 r., zgodnie z rozróżnieniem dokonany przez ustawodawcę na tle przepisów ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, w kontekście ich uprawnień emerytalnych oraz przez pryzmat zachowania konstytucyjnej zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP. W wywodach poczynionych w powyższym wyroku Sąd Najwyższy zauważył, że nie wszyscy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., mogą faktycznie zrealizować uprawnienie do wykorzystania „cywilnej” wysługi emerytalnej. Wystarczy bowiem odpowiednio długa służba i wzrosty emerytury z tytułu szczególnych właściwości służby (art. 15 ust. 2 i 3) lub z tytułu inwalidztwa wojskowego (art. 15 ust. 4), aby – przy spłaszczeniu podstawy wymiaru emerytury wojskowej do maksymalnie 75%

(art. 18 ust. 1) – „cywilne” okresy ubezpieczenia w żaden sposób nie zwiększały świadczenia. W takim przypadku emeryt wojskowy, niezależnie od swojej woli, nie ma prawnej możliwości skonsumowania żadnego „cywilnego” okresu ubezpieczenia w wojskowej emeryturze. Podobnie rzecz się ma w przypadku tego rodzaju okresów poprzedzających służbę, krótszych niż rok (art. 15 ust. 1 pkt 2-4).

W opisanych uwarunkowaniach emeryt wojskowy pozostaje w sytuacji identycznej jak żołnierz, który rozpoczął służbę po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. – jego emerytura jest obliczana wyłącznie w oparciu o wojskowy staż emerytalny. Z konstytucyjnej zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP – jak wskazywał dalej Sąd Najwyższy – wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej klasy (kategorii). Wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez różnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. Zasada równości zakłada jednocześnie różne traktowanie podmiotów różnych, tj. podmiotów, które nie posiadają wspólnej cechy istotnej. Równość wobec prawa to także zasadność wyboru takiego, a nie innego kryterium różnicowania, które jednakże musi pozostawać w racjonalnym związku z celem i treścią danej regulacji, wagą interesu, któremu różnicowanie ma służyć i w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostają naruszone w wyniku wprowadzonego różnicowania oraz

z innymi wartościami, zasadami, czy normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych. Kryterium, które niewątpliwie zadecydowało

o uprzywilejowaniu (pobieraniem dwóch świadczeń) żołnierzy, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r., to brak możliwości uwzględniania

w wojskowej emeryturze jakiegokolwiek okresu „cywilnego” stażu emerytalnego. Kryterium to jednocześnie określa krąg podmiotów charakteryzujących się tą samą istotną cechą relewantną. Do tej grupy należą emeryci wojskowi, których wypracowane okresy składkowe

i nieskładkowe nie miały żadnego wpływu na wysokość emerytury wojskowej, do nich zaś należą wszyscy żołnierze, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu

1 stycznia 1999 r. oraz niektórzy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem

2 stycznia 1999 r. W konkluzji powyższego wyводу Sąd Najwyższy uznał za właściwy kierunek wykładni art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, z którego wynika, że użyte

w ust. 2 tego artykułu sformułowanie „emerytura (...) obliczona według zasad określonych

w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych” oznacza odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej,

co z kolei uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur „wypracowanych” niezależnie

od siebie. Zatem o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego. Jednocześnie Sąd Najwyższy wskazał przy tym,

że wspomniany wyżej „brak możliwości” nie występuje wtedy, gdy emeryt wojskowy nie decyduje się na złożenie wniosku o doliczenie po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych, choć mogą one zwiększyć podstawę wymiaru emerytury do 75%. Wspólnym bowiem mianownikiem uzasadniającym prawo do dwóch świadczeń są uwarunkowania wynikające z przepisów prawa niepozwalające na wykorzystanie stażu „cywilnego” w emeryturze wojskowej, a nie wybór emeryta wojskowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17, LEX nr 2610283).

Sąd Okręgowy podziela powyższe stanowisko w całości jako znajdujące aprobatę

w orzecznictwie sądów powszechnych (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 23 stycznia 2020 r., III AUa 333/19; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia

26 lipca 2019 r., III AUa 1045/18; wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 28 listopada

2019 r., VIII U 1901/19; wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 17 września 2019 r.,

IV U 498/19). Zważyć należy, że przyjęta przez Sąd Najwyższy interpretacja art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej

w zakresie sformułowania „emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych” ma zastosowanie w niniejszej sprawie.

Okoliczności faktyczne i prawne sprawy, w której orzekł Sąd Najwyższy, oraz sprawy niniejszej,

są niemal tożsame. W sprawie tej skarżący nabył uprawnienia do emerytury wojskowej

po 23 latach służby, następnie złożył wniosek o doliczenie do wysługi emerytalnej stażu pracy podjętej po przejściu na emeryturę wojskową, w wyniku czego przysługująca mu emerytura osiągnęła maksymalną wartość 75% podstawy wymiaru. Jednocześnie organ rentowy odmówił mu wypłaty emerytury przyznanej z systemu powszechnego z uwagi

na zbieg świadczeń. Podobna sytuacja miała miejsce w sprawie niniejszej, przy czym podstawa wymiaru odwołującego na dzień przyznania mu emerytury wojskowej, z uwagi na 32-letni okres wysługi osiągnął wartość 80,50% podstawy wymiaru i został ostatecznie zredukowany do 75% tejże podstawy. Należy przy tym zaznaczyć, że wprawdzie do

ustalenia podstawy wymiaru emerytury wojskowej przyjęto 4-lata studiów cywilnych, jednakże ostatecznie nie miało to wpływu na podwyższenie podstawy wymiaru emerytury odwołującego liczonej wyłącznie w oparciu o okres służby

wojskowej, który zgodnie z załącznikiem do decyzji

o przyznaniu emerytury sumarycznie prowadził do ustalenia rzeczony podstawy w łącznym wymiarze 77,70%.

Niewątpliwie zatem odwołujący osiągnął maksymalną wartość wojskowego świadczenia emerytalnego wynoszącą 75% podstawy wymiaru, a zatem jedynie w oparciu o zasady obliczania tej emerytury określone w ustawie o

zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i wynikające z niej ograniczenia nie ma możliwości podwyższenia tego świadczenia, mimo „wypracowania” przez odwołującego dodatkowego okresu składkowego. W sytuacji niniejszej

sprawy okres ten miał jednak charakter „ponadwymiarowy” w tym sensie, że z uwagi na osiągnięcie przez odwołującego maksymalnej podstawy wymiaru emerytury wojskowej przewidzianej przepisami ww. ustawy pozostała

część „cywilnego” stażu emerytalnego nie mogła zostać uwzględniona

w algorytmie obliczania emerytury wojskowej.

Na tle powyższych okoliczności oraz w świetle prezentowanej wyżej interpretacji

art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej Sąd Okręgowy uznał za dopuszczalne pobieranie przez odwołującego równoległe dwóch świadczeń – zarówno emerytury wojskowej, jak i emerytury powszechnej.

Mając zatem na względzie powyższe Sąd Okręgowy uwzględnił odwołanie J. R. i uznając je za zasadne na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w pkt 1 wyroku zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego poprzez ustalenie, że przyznana odwołującemu emerytura powszechna nie podlega zawieszeniu.

Jednocześnie Sąd Okręgowy przekazał roszczenie odwołującego o zasądzenie odsetek za opóźnienie w wypłacie emerytury do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

na podstawie art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. Zgodnie z treścią tego przepisu, jeżeli ubezpieczony zgłosił nowe żądanie, dotychczas nierozpoznane przez organ rentowy, sąd przyjmuje to żądanie

do protokołu i przekazuje go do rozpoznania organowi rentowemu. Taka też sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie, bowiem roszczenie o odsetki za opóźnienie zostało podniesione dopiero na etapie odwołania od skarżonej decyzji, w której z kolei organ rentowy w tym przedmiocie nie rozstrzygał. W tych okolicznościach na podstawie ww. przepisu Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z pkt 2 sentencji wyroku.